

тора, захванахме да срѣщаме купища работници, които работиле отвѣждъ Балкана подъ наемъ на турци землевладѣлци. Младитѣ вжрвжгъ съ пѣсни, а нѣкои даже играятъ подъ звука на гайдата. Момитѣ и младитѣ булки накичили гѣститѣ си коси съ пшенични класове и полски цвѣтя. Прѣснитѣ, загорѣли и весели лица миришатъ на здравие и доволство, макаръ че нѣкои недовзеле, а много отъ тѣхъ и съвсѣмъ неполучиле заработената си плата; щастливи поне отъ това, че сж се избавиле отъ принудителния трудъ и здрави се вършатъ дома си. По възрастнитѣ и старцитѣ се накачили на кола, преимущественно волови, нѣкои пжкъ ѣздятъ на коне или магарета, а жената (било жена или дъщеря) вжрвжгъ пѣши и каратъ колата или пжкъ водятъ окачения конь за уздата. Въобще, до колкото можихъ до сега да забѣлжжъ, жената въ кжшния животъ на българина върши положително всичката работа, тя сѣче даже дървата. Кждѣ сж вече по лениви нашитѣ малороси, че и тѣ сж пакъ по рицари спрямо свситѣ дами.

Щомъ видятъ руския воененъ мундиръ, всѣкой счита за своя обязанность да се поклони и поздрави съ словата: „Добра срѣща!“ — Версти на 5 прѣдъ Старо Загорската тѣснина, при планинската рѣчица, която се извива по нея, видѣхме доста солидно направена една воденица: по нататакъ на една верста видѣхме вгоръ, съвършено еднаква конструкция и размѣри съ първата; сетнѣ пжтя върви по дѣсенія брѣгъ на рѣчицата, като оставя отъ лѣво, подъ самия градъ, третъ воденица и близо при последната мостъ, който съединява двата брѣга.

Отъ татакъ моста теснината се разстваря и пжтя, като се катери на горѣ, открива живописния видъ на хубавия и чистичекъ градецъ Стара Загора.

При самото влизане въ града стои първия казашки пикетъ отъ Казанлъкъ, тъй щото, по всички вѣроятность, заповѣдитѣ на генерала Рауха, да се държжгъ казашки постове на протяжение по всичкия пжтъ, не сж били изпълнени.

Въ града влѣзохме по турската махала; макаръ че турцитѣ не сж оставили града, улицитѣ до самия конакъ